

små marginaler

sange af Anders Aare

Anders Aare & Signe Aare

Genfødsel

Håbefuldt tilbagevenden efter en kriseramt odysse

Skænk mig en drøm
Vis mig et stjernetegn
Spind mig en skæbnetråd
Væk mig med et kys
Blæs mine lunger op
Fyld mig med hjerteblod

Drukken og ør af sirenernes sang
Skoldet og benløs og trukket på land
Ramt af et skær på en søvngængervagt
Milevidt væk fra den kurs, der var lagt

Skænk mig en drøm
Send mig et stjernetegn
Spind mig en skæbnetråd
Væk mig med et kys
Blæs mine lunger op
Fyld mig med hjerteblod

Båret af sted på et løfterigt vers
Stridbare vinde og bølger på tværs
Længsel mod havn og mod mildere vejr
Gensyn med øjne, der lytter og ler

Jeg må gribe dine tårer

Om beskyttertrang og bekymring for sit barn derude i verden

Jeg har set dig gå de allerførste skridt
Pustet på de skrammer, som du fik
Holdt din hånd i min, når jeg fik lov
Lyttet til dit hjerte, når du sov

Jeg har vinket til dig, når du tog af sted
Håbet på, du fik det hele med
Krydset fingre for, at du kom sikkert frem
Holdt på vejret, til du kom igen

Jeg bli'r ramt, hver gang jeg ser det ske
Du er så tæt på, og langt væk alligevel
Men du må' aldrig komme noget til
Jeg må gribe dine tårer, før de falder

Du må samle gode dage, hvor du vil
Slå dig lidt på verden af og til
Jeg må tumle med en stille slags panik
Når jeg ser lidt fugtigt i dit blik

Jeg bli'r ramt, hver gang jeg ser det ske
Du er så tæt på, og langt væk alligevel
Men du må' aldrig komme noget til
Jeg må gribe dine tårer, før de falder

Katten

Om at se dybt i en kats øjne og ane et slægtskab med dens troløse natur

Så snart det bli'r mørkt, møder du katten
Hvad katten den vil, er der ingen men'sker, der ved
Sprækkerne i dens øjne er dybe som natten
Du kan let blive fuldstændig væk, når du kigger derned

Den kommer omkring, hvor hjerterne banker
Og ku' sagtens spinde en ende, bare den gad
Over for den kan du røbe de sorteste tanker
Den har stort set nok i sig selv, er komplet ligeglad

Den, der gemmer til mørket, gemmer til katten
Den ting, du finder i dagslys – i mørket er den pluds'lig væk
Katten ved udmærket godt, hvad der blev af den
Selvom du spør' li'så pænt du kan,
den skænker dig aldrig et eneste blik

En tid er den væk og så pluds'lig til stede
Lister omkring i dit græs ud'n at bøje et strå
Vel er den blød, og vil godt gi' dig lov til at kæle
Men klørerne, som den har gemt, skal du nok passe på

Nok er den døv for løfter og løgne
Men har venner i mørket, som pønser i flammernes skær
Hvis du aner en genklang dybt i de sortgule øjne
Er det nok et glimt af din egen natur, som du ser

Den, der gemmer til mørket

Aften

Om at søge trøst i gentagelsen og eftertanken, trods diverse påmindelser om livets skrøbelighed

Nu er solen trillet ned af horisonten
Ned bag hækken og det store æbletræ
Nu hvor disen ruller tungt over plænen
Falder jeg i staver her i læ

Mens en solsort synger smukt for sine unger
Kør' en plæneklipper hen og lader op
Jeg må også hel're ta' en aftenrunde
Si' go' nat til alle celler i min krop

Jeg er langsomt blevet træt af telefoner
Og af skærme, der vil følge mine spor
Jeg vil la' dem kime løs og stå og flimre
Og forlade mig på gamle slidte ord

En sirene hyler rundt i aftentågen
Mod et sted, hvor én er kommet noget til
Nu er nogen's verden pludselig faldet sammen
Mens min egen ligner mer' og mer' sig selv

Det er tungt, når nogen går og taber pusten
Mister nogen eller slet og ret sig selv
Mine hænder mangler ting, som de kan gøre
Mine slidte ord vil aldrig helt slå til

Så her sidder jeg forsagt i aftenmørket
Og fornemmer dyr og planter gå til ro
Jeg ku' ha' lyst at kende mer' til deres vaner
De ku' hjælpe min fortrøstning med at gro

Månebarn

Et barn med en diagnose er en udfordrende og lærerig gave

Du kom hertil som en skæv satellit
Fra en fremmed planet
Hvirvlet ud af sin bane
Ind i vores system

Du kom med tegn og hviskende ord
Som det tog tid at forstå
Men når vi mærked' din vilje
Var det let at tro

Månebarn, du landede her
Og deler med os de glæder, der er

Det var lidt tungt, når skyggerne faldt
Og du trak skodderne til
Vi måtte holde på vejret
til du kom frem igen

Du holder fast og gi'r, når du kan
Og tiden viser en vej
Ja, man kan skifte sin bane
Det lærte vi af dig

Månebarn, du landede her
Og deler med os de glæder, der er

Dengang og nu

Om at have nogen at følges med og dele et hjem med. Om kærligheden også til de børn, som var med i starten, og som senere gik deres egne veje – som sjovt nok jævnligt fører steder hen, hvor du selv har været.

Du listed' ind i mit sind
Da du så, jeg savned' dig
Det var nok de ture, som vi gik
Og de mange smil, jeg fik
Som jeg måtte lukke ind

Du gav dem liv af dit mod
Vi slap dem fri og så dem gå
Lyttende af stier, som vi gik
Efter samme slags musik
Som de åbenbart forstod

Nu, flere øjne, der ser
Varme tanker følger med
Og hvis nu mørket banker på
Selve sjælen farves grå
Vil I være lige der

Så nu vil jeg aldrig savne mer'
At dele glæderne med nog'n
Og glædes ved, at det jeg ser
Er virk'lighed og ingen illusion

Spøgelser

Inspireret af Hertha Müllers roman "Ræven var allerede dengang jægeren" om stemningen i en rumænsk by under Ceaușescu

Det er larmende knastørre tider og brandfaren lur
Din følsomheds livrem må atter en gang spændes ind
Du kryber langs muren med åndeligt udspilet overlæs
Mens hadet marcherer med skrårem og flakkende blik

Nu er skyggerne bange, alle sindelag kaldt frem til mønstring
Dine blegrøde afsavn slår rødder og render i stok
Selvom støvet har lagt dig en kold og nødtørftig forbindelse
Er der ar efter kløer overskrævs på din værkende ryg

Der er ørkesløs omgang med tanker om dagen og vejen
Der er sylespids latter bagfra, når dit bo er gjort op
Al din stræben og søgen er blottet og lagt ud til andre
På de sidste få meter er krampen omsider sat ind

Der siver en ræbende gas gennem revner og sprækker
På torvet poserer et genfærd med høj hat og stok
Når du indser, at våbnet er ladet og korrekt kalibreret
Er det inderlig håbløst og altid for sent at stå af

Gemmested

*Tilbagevendende barndomserindring om at have oceaner af tid, som man selv skulle finde på noget at putte i.
Om at benytte lejligheden til at forsvinde ud af rækkevidde til et sted med høje træer – et regnfuldt og
melankolsk billede*

Langs et mørkt og støvet hegn
Som ingen vegne går
Der gik du hen, når dit trætte sind
Sku' finde fred – dit gemmested

Og du kom der særlig tit
Når det skyed' til
Mens regnen faldt, ku' du være ét med alt
Og glemme din tvivl om, hvad vej du vil

Mon du søger stadigvæk
Mod de mørke træ'r
Under de sorte vingers ro
Lader du håbet og drømmene bo
Der kan de hvile i fred
Dit gemmested
Dit gemmested

Dødssynd no. 7

Om at blive rendt på dørene af velmenende folk, som mener, at man burde have sig et arbejde. Dovenskab er dødssynd nummer 7.

Hvem er nu det, der banker på min dør?
Det' der ik' mange, der gør
Og jeg har vist nok set dig før
Hvad vil du si', når du har sat dig ned?
Hvad var det nu, du hed
Og må jeg ik' nok vær' i fred?

Frelser eller tyv
For den, der mister tro'n
Dødssynd nummer syv
Hvis du sku' spørge fra no'n?

Hvem er nu det, der banker en gang til
Hvad er det nu, du vil
Og hvad sku' jeg ku' bruges til?
Er der no't at si' til, at jeg får nerver på
Vil du la' kaffen stå
Hvis jeg nu bad dig om at gå

Frelser eller tyv
For den, der mister tro'n
Dødssynd nummer syv
Hvis du sku' spørge fra no'n?

Älgberget

Lyden af stilheden i de midtsvenske skove

En sol, der var krøbet i læ
Står op bag et hus og et træ
Og ser
Græsset er vådt endnu

En regndråbe møder en sten
En fugl hopper hen på en gren
Og ser
Skoven er grøn endnu

Små dyr mellem blomster og bær
Får lyst af det lunere vejr
Og ser
Dagen er lys endnu

En bi flyver hjem til sit bo
Et sind falder langsomt til ro
Og ser
Natten er ung endnu

Mørkning

At holde mørkning har altid været en meningsfuld tradition på landet

Hun sidder stille ved sit bord
Hører uret gå i vindueskarmen
Det skal nok trækkes op, før det går i stå
Og kaffen er vist blevet kold
Det gør ingenting, hun har jo varmen
Og gennem ruden synes verden grå

Hun har set en del
Og lykken var lidt kort
Når hun mindes, må en tåre tørres bort

Og hun har løst sin kryds og tværs
Vasket koppen ren og rystet dugen
Nu kan hun høre, katten længes ind
Og det bli'r stille udenfor
Snart må hun til ro. Hun glatter puden
Og kalder søvnen til sit stille sind

Hun har set en del
Og lykken var lidt kort
Når hun mindes, må en tåre tørres bort

Stjernen

En dystopisk fantasi a la Lars von Trier om en skæbnesvanger kosmisk hændelse

Det var en gang en stjerne faldt ned i en tjørnehæk
Der slog den rod
Og den tog mørket med sig fra det sted i nattens rum
Som den forlod
En præst gik i stå midt i sin tale
Markernes muld blev til sten
Lænehunden sprang op af sin dvale
Et blad svæved' ned fra sin gren

Og det det var den gang, tiden stod stille og dagen gik
En helt anden vej
Og kun et sagte ekko i luften af solens sang
Og børnenes leg
En dans gik i stå på en line
En mor tog sit barn og gik ind
Mørket tog til som en lavine
En tåre fandt vej til din kind

Optaget i Åbyhøj af Anders Aare og Signe Aare (2020-22). Produceret af Anders Aare og Steen Raahauge. Mix og mastering: Steen Raahauge i SVDn

Tak til: Henrik Christiansen, fløjte på "Månebarn" og "Stjernen",
Henrik Møller, sopransax på "Månebarn",
samt til venner og familie, som støttede og bar – især til Lene